ZSIDÓVESZEDELEM MAGYARORSZÁGON

ÍRTA

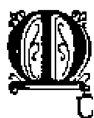
IGALY CS. ISTVÁN

ROZSA KÁLMÁN ÉS NEJE
KÖNYVKIADÓ R. T KIADÁSA
Budapest, VIII., Szentkirályi-u. 30.

RIADÓ.

A nemzet ősfájának törzse még jó,
Csak lombjait pusztítja ronda hernyó...
Vajda János.

AGYAROK! Testvérek! Szavam van hozzátok... Nagyot kiáltok, hogy minden magyar ember hallja meg ebben az agyongyötört, elsodort, összezsugorított hazában, ütött a tizenkettedik óra!...

Talpra! talpra! lerongyolódott, kicsúfolt, kifosztott, becsapott magyarok!...

Isten legyen irgalmas hozzátok, ha újra befordultok a fal felé és alusszátok továbbra is a Pató Pálok lomha, ostoba, kárhozatos álmát.

Magyarok, ébredjetek!... Nyissátok ki fületeket és halljatok!... A félrevert harangok segélyt, cselekvési parancsoló hangja sikong a magyar levegőben... Nyissátok ki szemeteket és lássatok!... A kirabolt emberek, magyar emberek és egy megtépett, kicsúfolt ország, a magyar haza... koldusszegényen, de dacos homlokkal, acélos bizalommal várják a cselekvő akarat útraindulását...

Magyarok, Rákóczi, Bercsényi magyarjai, ébredjetek!

Hajnalodik...

Üzen az ébredő magyar lelkiismeret:

– Bitang ember és nem magyar az, aki most is megalkuszik, nyámnyámkodik, töpreng, sóhajtozik a cselekvés helyett!

Fel a munkára!

Kemény, verejtékes lesz a munka, de magyar áldást, magyar életet adó, mint az ekevas munkája, mely belehasít az ugarba és férgeket szeldes... Nyomában kisarjadnak a magyar vetések és leszen nagy magyar aratás...

Eddig is te állottad a déli nap tüzet, hevét... A te acélos markod izzadt meg az ekeszarván, a te izmos karod lankadt a gyárakban, műhelyekben, a bányák kincses méhében, a te véredet itta a hazai és idegen föld «a hosszú harc alatt», a te agyvelőd emésztődött föl a gyengepénzű hivatalos irodákban... Te dolgoztál, te kínlódtál, te görnyedtél... és a munkád érett gyümölcsét mégis mások tépték le. Neked csak a fanyarja jutott. Ha jutott.

Elég volt!... – ezt üzenték nekünk, felébredt magyaroknak,

azok a ronda hernyók, akik a nemzet ősfájának nemcsak a lombját, de már a gyökerét is kikezdték.

Elég volt! – ezt üzeni most a megdöbbent magyar lelkiismeret is azoknak a szennyes, gyehennás férgeknek, akik akár alázatosan, félénken, gyáván összekunkorodva, akár hivalkodó módon, szemtelenül kinyulászkodva emelik felénk ronda fejüket...

Elég volt!... Átkok zuhogjanak, ítélet harsogjon, igazságból nőtt harag riadjon azok felé, akik a jóért gonoszsággal fizettek... akik a hála helyett bánatot, megalázást, fájdalmat és koldusbotot adtak a magyarnak.

Elég volt!... Nincs tovább!...

Vége a félénk meghunyászkodásnak és a gyáva hallgatásnak.

Urak akarunk lenni a portánkon. Látni, tudni akarunk mindent, hogy eltakaríthassuk a szemetet, hogy aztán tisztán, vendéghivogatóan inthessenek újra a fehér faluk muskátlis ablakai és a kőházak rengetegei...

Magyarok akarunk lenni!

Magyar életet akarunk élni! Dolgos, eleven, tiszta magyar életet!...

A magyarok Istene legyen velünk!

Budapest, 1920. évi január.

AZ A BIZONYOS «FELEKEZET».

A zsidóban legnagyobb baj
Nem a vallás, hanem a faj...
Istóczy.

NEM volt az Úristen magyarországi virágos kérjenek érzelmesebb és babuskáltabb palántája, mint a – zsidó. A «ne bántsd a magyart» csak ünnepi frázisként alázkodhatott meg a «ne bántsd a zsidót» mellett. A magyart rúghatta, csalhatta, csúfolhatta a zsidó, de a magyar a zsidót csak tömjenézhette és hasravágódhatott előtte.

Ha egy-egy önérzetes magyar ökle mégis lacsapott a gyalázkodó húsos szájára, felordított Magyarország, sőt egész Európa zsidósága és «felekezeti gyűlölködést», «pogromot» harsogott a sajtó, az az áldott, nemes, pártatlan, becsületes «magyar» sajtó.

Ha valaki a magyarságot fojtogató zsidó veszedelemről megemlékezett a nagy nyilvánosság előtt, zuhogtak feléje a szebbnél-szebb megtiszteltetések: fekete reakciós, a klerikális sötétség lovagja, műveletlen, türelmetlen, ostoba csuhás barát... és más hasonló titulusok.

Ha egy-egy elszánt vezető magyar politikus belenyúlt a zsidó veszedelem darázsfészkébe, hát mehetett a fészkes íülemilébe. Lehetetlenné tettek. Másnap már hasábos leleplezések jelentek meg ugyanabban a becsületes «magyar» sajtóban a «sötét reakciós békebontóról», aki embert nyúz, vért iszik, «felekezet ellen» izgat, felforgatja az ország és a polgárság «belső frontját»... És ha még erre sem sülyedt el, következett a lótás-futás, krokodíluskönyek, a néha szemtelen, néha alázatos tiltakozások, kijárás-bejárás, végül, ha kellett, előkerült a dagadthasú erszényekből a mindenható pénz... Lévén a zsidóság erős vára mindig a – sínai bálvány... Az eredmény: néma sírrá való változás vagy bocsánatkérés az egyik oldalon, kézdörzsölés, purimozás a másik oldalon.

A magyar úri társaságból meg egyszerűen kinézték azt a magáról megfeledkezett bús magyart, aki a «nem boldog a magyar» Szemere-féle szállóigéhez hozzá merészelte fűzni a zsidóságnak épen nem hízelgő miértet... ízléstelen, perverz embernek, elfogult antiszemitának jelentették ki fölényesen és becsapták orra előtt az ajtót. Ott kint tágasabb.

Hát így és még ígyebben volt a múltban nálunk, alvó magyaroknál, amíg nem következett be az a bizonyos négyhónapos izé.

Évtizedeken keresztül fejünk fölött libegett-lebegett, kellette magát a zsidó hízott liba és mi rosszlátású magyarok turulnak néztük. Ha, Uram bocsa', valaki mégis kóser libának látta, hát a pokolba kívántuk, kinevettük, lenéztük, kigúnyoltuk, mert erre tanítottak bennünket az élelmes zsidó sakterek.

Hanem hát az ostoba hízott liba leszállt, a nemes magyar címerre szállt és a négyhónapos, pőrére vetkőzött zsidóveszedelem alatt egyszerre látókká lettünk.

A proletárdiktatúrának csúfolt zsidógarázdálkodás keresztény vérben való gázolása, ezeréves múltunk, magyar kultúránk, szent koronánk és hitünk nyilvános meggyalázása végre fejbekólintott minden alvó, közömbös magyart és fölébredtünk, talpra álltunk és most őrt állunk, mint a magyar országutak mentén vigyázó jegenyék...

Csak aztán kitartó legyen ez az őrtállás!...

Még nem lehet elfeküdni nyugodtan a babérleveles ágyon, ha ki is verekedtek helyüket a kormányhatalomban a keresztény eszme zászlósai. Még nincs vége a holnap fekete gondjainak. A nemzet szegény és porban fetreng. A hízott liba, a dagadt erszény izgékony, vörös zsidaja még kísért, le akarja rombolni a fölébredés védőgátjait, «felekezeti üldözést» üvölt még mindig az öntudatra ébredt keresztény magyarság minden megmozdulására.., Lót-fut újra, pénzt csörget, árulkodik, hazudozik...

Őrség, vigyázat! kitartás!..,

De hát van-e ebben a talpra állt árva hazában «felekezeti izgatás, üldözés» ?...

A katholikus, a református, az evangélikus, az unitárius békében megfér egymás mellett. Kezet szorítottak és együtt posztóinak a magyar gránicon, hogy együtt őrködjenek, védekezzenek a «százarcú, egylelkű ellenség ellen, amelynek vértől csepeg még eltörött gyilka és most azt mondja, azt rebegi, azt reszketi vacogó fogai között: a szúrás nem érvényes, mert nem talált Az áldozat nem halt bele a döfésbe, tehát béküljünk meg, fogjunk testvéri kezet, azt a szőrös, rút kezet, amelynek ujjlenyomata látszik még a vonagló áldozaton.»

Mert mit is akar a fölébredt magyarság?

Védeni akarja létét, kultúráját, ezeréves múltját, *életét* azokkal szemben, akik ezt nyíltan vagy titokban, öntudatosan vagy öntudatlanul megtámadták, veszélyeztették... Hogy épen a zsidóság soraiból kerültek ki a főbitangok, a zsidóság sajtója gyújtogatott, lazított hosszú éveken keresztül, arról a keresztény magyarság igazán nem tehet. De hogy ezután ezek mind meg ne tör-

ténhessenek, arról már tenni fog, mert *tenni kell,* ha – *élni akar!...*

Ennek a védelemnek azonban semmi köze a felekezetihez. Nem a keresztény «felekezetek» küzdenek a zsidó «felekezet» ellen, hanem a magyar faj, a keresztény magyarság védekezik életre-halálra a magyarországi zsidósággal, amely undorító módon visszaélt a magyar lovagias vendégszeretettel. A zsidó akárhogyan is veri, dülleszti a mellét, hogy ő magyar, nem tudott magyarrá lenni érzésében és gondolkozásában. Maradt, ami volt – zsidó. Szabadságot, hazát és jövendőt kaptak tőlünk, emberré tettük őket, a kapott jókat azzal hálálták meg, hogy orozva aláásták ezeréves létünk fundamentumát, mert képtelenek voltak megérteni a magyar múltat, nem tudtak beleilleszkedni a magyar gondolkozásba. Helyette arra törekedtek alattomban, majd nyíltan, hogy a magyart alakítsák át saját rothadt zsidó mivoltuknak megfelelőleg.

Hát a jövőben nem kérünk ebből az átalakító munkából. Mi már csak maradunk magyaroknak. Megismertük a zsidó fajt minden hitványságával együtt. A zsidóság egy része négy hónapon át magyar vérben gázolt, a másik része pedig hallgatagon tűrte, nézte, talán még örült is neki. Hogy bánkódott volna, épen nem tapasztaltuk!.,. Annyi az egyszer bizonyos, hogy egy esetben sem tiltakozott az a bizonyos «becsületes», «fehér» zsidóság a keresztény magyarság gyalázatos pusztítása ellen. De hát hogyan is kívánhatná valaki, hogy holló a hollónak vájja ki a szemét?!...

Az igaz, hogy a nagy vörös gezéres után a «zsidó fajtájú, zsidó hitű magyarok» fújták legöblösebb hangon a Himnuszt, ők rakták ki keblükre a legnagyobb nemzeti kokárdákat, de az is igaz, hogy már Szegedében ugyancsak ezek a «zsidó fajtájú, zsidó hitű magyarok» akarták elgáncsolni Horthy Miklós nemzeti hadseregét, ők gazemberezték le piszkos, rothadt sajtójukban a magyar nemzeti hadsereg katonáit, ők marasztalták legszívesebben Traján nagyszerű ivadékait a román megszállás alatt, ők kiáltottak kigyót-békát a gerinces Friedrich-kormányra, ők iparkodnak a mesterséges drágasággal, munkanélküliséggel újabb zavarokat csinálni... És mindezeket miért tették és teszik?... Miért?... Hiszen olyan jó «magyarok»!

Aki állandóan a magyar érdekek ellen cselekszik, az nem magyar, nem barát, hanem – ellenség. *Magyar és a zsidó tűz és víz volt, van és lesz.* A zsidónak ökölbe szorul a keze, kidagadnak homlokán az erek, mikor zsidópogromról hall, olvas, de a kereszténypogrom nyugodtan hagyta, mikor a becsületes keresztény magyarokat gyilkoltatta garmadára Kun-Kohn Béla elvtárs... Ennyit ér a zsidók magyarsága! No, persze, *akkor* nemzetköziek voltak ő zsidóságáék, mert az üzlet úgy kívánta.

Ne is álljon elő egy zsidó se azzal, hogy magyar, mert letorkoljuk a jövőben és ne ordítson a «zsidó vallás» ellen való izgatásról, ha megemlékezünk goromba szépséghibáiról: a szörnyű és tipró kegyetlenkedéseiről, uralomra való töréséről, csámcsogó felgazdagodásáról és kloakaszagú erkölcseiről. Ne emlegessen «felekezeti izgatást», ha szemébe csapjuk erkölcstelen faji hibáit. A négy hónapi zsidóuralom alatt összeszakadt, elmállott az a takaró, amit eladdig a faj bűneire húztak a vallás cégére alatt a világ leggonoszabb, legravaszabb szélhámosai.

Nekünk a «felekezettel» nincs bajunk, de annál több leszámolnivalónk van a – «fajjal»!...

A ZSIDÓK A TÖRTÉNELEMBEN.

Évszázadokon keresztül csupán az a vágy fűtötte a zsidót, hogy izzadságunkból és vérünkből jóllakjon ... *Dosztojevszky.*

BOLOND ember volna az, aki azt állítaná, hogy az undok poloska valamikor ártatlan katicabogár volt. A kutya is mindig kutya volt és sohasem lesz belőle szalonna.

Így vagyunk a zsidókkal is.

Mióta ez a kulancsfaj a nemzetek történelmében szerepel, azóta sem változott. A tegnap zsidaja ugyanaz, ami a máé és egy egész világot egy fületlen gomb ellen, hogy a holnap zsidaja is csak ugyanaz marad.

Egy nagy zsidóbarát főszabadkőmíves, Ágoston Péter népbiztos a többi között a következő fotográfiáját adta a zsidó fajnak: a zsidó *csaló, uzsoráskodó, önző, dologtalan, erkölcstelen, buja, lelkiismeretlen, kíméletlen, tolakodó, mindenkinél különbnek tartja magát, minden hatalmot szolgálatába igyekszik hajtani, fejlődésképtelen, háborúban hadiszállító, pénz az istene, forradalmár, cselszövő, ármányos, tettető, gyáva, érzéktelen, szaporaságával veszélyeszteti a befogadó népeket, fölfelé hízelgő, alázatos, lefelé gőgös, kegyetlen,* a kereszténység ellensége, *az üzlet és hasznosság a legfőbb elve, műveltsége csak látszat, ellepi a jól jövedelmező pályákat, erkölcsi érzéke nincs, erkölcsi alapja az érdek, hasznot húz más pusztulásából és bűneiből, a legtöbb orgazda és bordélyos közülük kerül ki, önfeláldozásra képtelen, élősdi, vesztegető, szemtelen, modortalan, bizalmaskodó, öntelt, érzékeny...*

És ez a piszkos kulancs kétezer év óta idegen népek között él és zsidónak maradt fajának minden hitványságával, nem olvadt be, külön népként él mindenütt, bár a franciák között franciának, olaszok között olasznak, angolok között angolnak, németek között németnek, magyarok között magyarnak hazudja magát. A nemzsidót nem is tartja embernek, rossz hazafi, nem védi meg azt a hazát, ahol lakik, nem ismeri el a befogadó ország törvényeit, hanem saját zsidó törvényei szerint él, a keresztény és zsidó között előforduló ügyet mindig úgy kezeli, mintha az *egész* zsidóság ügye volna, ezért vált szinte közmondássá: ha Budapesten egy zsidó lábára lépnek, New-Yorkban ordítanak...

Nem csoda, ha utálta minden nép a jött-ment zsidót és igyekezett ellene védekezni a legrégibb időtől fogva.

Ez a védekezés az – *antiszemitizmus,* amit nálunk «felekezeti uszításnak, üldözésnek» kürtölték ki a zsidók. Pedig hát nem az «evangéliumi erkölcsű» felekezet, hanem az ezer hibától, bűntől szagos táj ellen történik a védekezés. Nem vallási harc az antiszemitizmus, hanem nemzeti védelem az idegen faj ellen.

Antiszemitizmus pedig mindig volt és lesz, amióta és amíg a tisztesség tisztesség, a becsület becsület marad!

A történelem azt bizonyítja, hogy amióta a zsidók más népek közé keveredtek, betelepedtek, azóta van antiszemitizmus: küzdelem, gyűlölet és utálat a zsidó faj ellen.

Nem ok nélkül.

Ahogy kitették Palesztinából a lábukat, azonnal hozzádörzsölőzködtek a befogadó ország nagyjaihoz és eszközül ajánlották föl magukat a szegények elnyomására, így volt ez már a pogány Rómában, ahol a gseftelésen kívül ők voltak az első keresztények legravaszabb beárulói. És hát ezek az első keresztények nagyobbára szegény kézművesek, munkások, rabszolgák voltak Nekik kellett vértanúhalált halni a zsidók besúgása miatt!... Már ebben az időben kezükbe kaparintották a kereskedelmet. A római zsidó kereskedelem szeplőtelen voltára nézve különben jellemző, hogy a pogány rómaiak hatósági mérlegeket állítottak föl, hogy ne csalhassanak az «élelmes» zsidó kereskedők. Úgy látszik, hamar kiütött a zsidókon a faji szeplő!...

Egyébként mint «választott nép» lenézte a nálánál műveltebb római polgárt. A császári csengő szeszterciusokon kívül nem fogadott el mást tőle. Begubózta magát, aminek az volt az eredmenye, hogy a zsidó vallás megtelt egy csomó babonával. Sőt azt is belemagyarázták törvényeikbe, hogy a «választott» népnek nem szabad földet mívelni. Ezért nem akar paraszt-munkát a mai napiglan sem vállalni a zsidó. Arravaló a «goj»! Neki csak a verejtékes munka haszna kell!...

A pogány császárok korában napirenden volt a háború. A háborúhoz pedig sok minden mellett hadiszállító is kell. Az első keresztények minden hadsereg-szállítástól és effajta munkától tartózkodtak. A zsidók viszont minden üzletre vállalkoztak a – haszonért és így ők lettek a pogány császári csapatok hadiszállítói. A lelkiismeretükről nem szól a krónika. De mivel semmi sem új a nap alatt, lehetséges, hogy már akkor is járta a hitvány bakkancs, pókháló szövet... meg a többi.

A hadiszállításon kívül akadt egy másik kitűnően jövedelmező üzlet is. A rabszolgakereskedés. A keresztény nem kereskedett rabszolgákkal, inkább kiváltotta ezeket a szerencsétlen páriákat. Ezért aztán a rabszolgakereskedők legnagyobb része is zsidó volt

Az egyre szaporodó vállalkozásokhoz a zsidó bankárok adják már ebben a korban a pénzt, az eladósodott római nagy uraknak zsidó-bankárok kölcsönöznek uzsorára...* Bizony már a pogány császárok korában is zsidó volt a zsidó. Az üzlet és a pénz volt az istene. Szerette a felfordulást, mert ebből is hasznot tudott kicsikarni. Gyűlölte is a pogány csakúgy, mint a keresztény.

A keresztény középkorban sem volt különben.

A kereszténység jogosan megkövetelhette, hogy erkölcsi elveit tiszteletben tartsák. A zsidók azonban nem tisztelték, bár erkölcseik fejletlenebbek voltak, mint a keresztény erkölcs. A fejedelmeknek is meggyült velük a bajuk, mert már ekkor sem tudtak a közjogi szabályok szerint kormányzott államban elhelyezkedni. Se földet mívelni, se katonáskodni nem akartak, hanem rabszolgával, ékszerrel és fűszerrel kereskedtek. Mikor pedig általánossá vált a majorsági földek bérbeadása, a parasztbérlő zsidótól vesz kölcsönt, eladott terményeit is a zsidó veszi meg tőle olcsó pénzen. Az adót, a vámot zsidó bérli, zsidó szedi a fejedelmek jóvoltából, a zsidó követel zálogot, a piaci pénzt a zsidóknak kell adni... Szóval a zsidó már ebben a korban is mások verejtékéből élte ronda, here életét és egyre gazdagodott.

Ezért panaszkodik Innocent pápa 1208-ban, hogy a fejedelmek arra használják föl a zsidókat, hogy a keresztényektől pénzt zsaroljanak ki. A fejedelmek a zsidók keresztény adósait fogságba vetik és megengedik, hogy a zsidók keresztény várakat és falvakat megzálogoljanak.

Mert hát a zsidók pátyolgatott kedvencei voltak a legtöbb fejedelemnek. Nem hősiességükkel jutottak ugyan a fejedelmek kegyébe, hanem a – pénzükkel. A zsidó mindig gyáva volt, de volt mindig pénze. A pénz pedig már abban a korban sem szaglott És hát a zsidók minden időben tudták, kinek és mire érdemes pénzt áldozni... Láttuk a legutóbbi rosszemlékű oláh megszállás alatt is.

Az igazság kedvéért megemlítjük, hogy nagyon szívesen adtak pénzt a szegény embereknek is – hitelbe. De viszont ebben a «hitelezésben» nem volt köszönet. A legszívtelenebb uzsora járt nyomán. Azért nem is váltak a kiuzsorázott szegény nép kedvenceivé – *sohasem.* Ha pedig a szegény kárvallott ember igazát kereste a zsidóval szemben, a törvény a hatalmasokkal tartó zsidónak adott igazat. Egyedül az Egyház vette védelmébe a sanyargatott, kiuzsorázott népet... Gyűlöli is a zsidó manapság is a szegények védőjét, az Egyházat!

A pénzéhes zsidók és a kizsákmányolt nép között a viszo-

* A gyenge erkölcsi alapon álló üzletek mellett arra is jutott idejük, hogy résztvegyenek minden lázadásban, politikai felfordulásban. Ezért több ízben száműzték is őket Rómából...

nyok annyira elmérgesedtek, hogy a zsidóknak külön negyedben (gettó) kellett lakni a városokban és hogy mindenki fölismerhesse őket, megkülönböztető ruhában kellett járniok. A «választott nép» azonban kitartott régi, faji «erényei» mellett: uzsora, cserebere, orgazdaság, kerítés, leánykereskedés maradt továbbra is szennyes foglalkozásuk.

Az elkeseredett nép uzsorás-üldözéssel válaszolt a zsidó konokságra. Az uzsorán kívül *erkölcstelen könyvek árusítása és a nép felbujtogatására szolgáló röpiratok terjesztése miatt is üldözték* az izgága zsidóságot. Mert ez az élősdi faj «mindenütt mint rendbontó, törvény kerülő forradalmár tűnik föl, aki szereti és érti a zavarosban való halászást...»

A zsidók sokat panaszkodnak az üldözések kegyetlensége miatt és elfelejtik, hogy mennyit szenvedtek azok a népek, akiktől az adót ők préselték ki, mint adóbérlők. Arra is jó volna krokodíluskönnyeik között gondolni a zsidóknak, hogy hány keresztény gyermek és agg, halt meg azért, mert a vérszopó zsidó adóbérlő mindent elvitt. És hát arra is illő volna emlékezni, hogy micsoda kínokat kellett kiállni annak a beperelt keresztény adósnak, aki nem tudta a hallatlan uzsora miatt fölszaporodott adósságát megfizetni ... De hát kényelmesebb dolog a balhából is elefántot csinálni és ugyanakkor a másokkal történt embertelen igazságtalanságokat egyszerűen elfeledni. Hja, azok a mások csak – gojok voltak!...

Az üldözések alatt nagyon sok zsidó kikeresztelkedett, különösen Spanyolországban, de a legtöbb azután is zsidó maradt és megtartotta a zsidó törvényeket. Akárcsak manapság... Az üldözött zsidók egy nagy része Törökországba vándorolt, ahol hamarosan kezükbe kaparintották a fegyverkereskedelmet és fegyverszállítóivá lettek a pogány töröknek, aki a keresztény kultúrát akarta kiirtani tűzzel-vassal. így állt bosszút a zsidó az üldöző keresztényeken!... Jellemző a zsidó erkölcsökre, hogy viszont a török ellen való későbbi nagy háborúkban nagyrészt ők voltak az európai keresztény hadseregek hadiszállítói! De azért alattomban, természetesen anyagi haszonért, a törököt is erősen segítették.

A protestantizmus föllépésével enyhült a zsidógyűlölet, bár Luther Márton is támadja őket, mert nem dolgoznak, hanem «az átkozott gojimot dolgoztatják», akinek a pénzét zsebre vágják és ezzel nyakára ülnek. Azt ajánlja, hogy föl keli perzselni zsinagógáikat, el kell venni a zsidók pénzét, ásót, kapát, fejszét keli a kezükbe adni, hogy dolgozzanak.

A XVI. századtól egyre jobban megy a zsidók sora.

Már az üldözések alatt is mindig tudtak annyi pénzt összeszedni, hogy csengő aranyakkal valamelyik udvarnál kieszközöljék az üldözés megszüntetését. Az üldözések megszüntetésével egyre

jobban tért hódított a zsidók nemzetközisége. A zsidó itt, a zsidó ott, a zsidó – mindenütt... De bárhol van, mindenütt kiüt belőle, mint a parádi vízből a büdösség, az átkos zsidó szellem: *összetart mások kárára és a maga önző hasznára. Mint kereskedő' például összetart a fogyasztó ellen, a fogyasztóban csupán bányát lát, amiből pénzt kell kiaknázni.*

A tőzsde, váltó, a velevaló üzérkedés, a záloglevél, a bankok és a részvénytársaságok gondolat ezekben az időkben pattantak ki az üzletes zsidó koponyából és mind arravalók, hogy a spekuláló, dologtalan zsidó tokáját hájasítsák és elősegítsék a nemzetközi zsidóság világuralmi álmát. Akié a pénz, azé a hatalom...

Az összegyülemlett pénz végre is meghozta a zsidóknak az első nagy sikert: a fölszabadulást és egyenjogúságot.

Az első zsidó emancipációval a francia forradalom lepte meg a világot. Jellemző a zsidó hálára és okulására szolgálhatott volna a többi európai országoknak, hogy a «fölszabadult» zsidó bankárok kilenc és fél millió kölcsönt adtak földvásárlásra az elzászi parasztoknak, követeléseiket azonban olyan embertelen kegyetlenséggel hajtották be, hogy Napóleon 1806-ban betiltotta a további behajtást, mert a parasztok különben tönkrementek volna. A betiltó rendelet kimondja, hogy a zsidók eljárása igazolja, hogy *hiányzik belőlük a polgári erkölcs és becsület...* Meg is bosszulták magukat a «fölszabadultak». 1812 után lenyomták a francia értékpapírok árfolyamát és az élelmiszereket összevásárolva drágaságot okoztak, hogy előmozdítsák Napóleon bukását... Úgy látszik, a Napóleon-korabeli zsidó semmivel sem volt különb a mai «zsidóhitű magyarnál». Hiába, kutyából nem lesz szalonna!

A francia emancipáció után egymásután következtek a zsidók egyenjogúsítására vonatkozó törvények. Hollandiában és Belgiumban 1796 és 1814-ben, Bajorországban és Poroszországban 1812-ben, Dániában 1814-ben, Angliában 1849 és 1858-ban, Olaszországban 1860-ban, Magyarországon és Ausztriában 1867-ben, Svájcban 1869-ben, Bulgáriában és Szerbiában 1878-ban nyertek teljes polgárjogot a zsidók. A legutóbb Oroszországban – szabadultak föl.

Az emancipációban nincs köszönet. A zsidók egyik államban sem olvadtak be a befogadó népbe és mivel kerülik a munkát, mindenütt csak a könnyebb pénzszerzésre adják magukat és forradalmakat szítanak a befogadó nemzetek megsemmisítésére, a zsidó világuralom megteremtésére. *Nem boldogságára, hanem átkára vannak a befogadó népeknek!...*

A «ZSIDÓHITŰ MAGYAR» A MAGYAR TÖRVÉNYEKBEN.

... A zsidóknak az ő jogaikra nézve többféle és különböző és több helyen az üdvösséggel ellenkező kiváltságaik vannak és különben is az uzsoráról ítélni veszedelmesnek látszik ... *Werbőczy István.*

A «ZSIDÓHITŰ MAGYAROK» azt hazudjak bele a magyar történelembe, hogy a magyar és zsidó minden időben «benső jó viszonyban» volt egymással és a «zsidólány szentem, szeretsz-e engem» elve szerint sűrű vegyesházasságban éltek már a legrégibb időben.

Körmönfont, ravasz hazugsággal azt is el akarják hitetni velünk ezek a görbeorrú «úri tudósok», hogy már az ős-hazában a felsőbbség bizonyos nemét gyakorolták a zsidók a magyarok fölött és a vezérek korában megnyilvánuló politikai belátás is a zsidótanács eredménye. Szóval nem Álmos, Árpád vezérek bölcsessége, hanem a zsidó csillag vezetett bennünket mostani hazánkba, a vérszerződés pontjait is zsidók diktálták. Hm, hm... ejnye !...

Hogy mennyire megfért a magyar a zsidóval és hogy milyen csodamódon vegyült a zsidó és magyar vér, annak jellemzésére felsoroljuk a zsidóságra vonatkozó magyar törvényhozási intézkedéseket. Nem árt ezeket a törvényeket kissé átböngészni, mert belőlük kiviláglik, hogy nálunk is,csak az volt a zsidó, ami a többi európai országokban: *átok...* És hogy mennyire együttérzett, összeforrt a zsidóság velünk, arról meg szóljanak a közbefűzőtt történelmi adatok. Tehát:

1092. évből Szent *László 1. decrétuma, 10. cikkely:*

«Ha a zsidó keresztény asszonyt vészen társul magához, vagy valamely keresztény személyt szolgaságban tart az ő házánál, vegyék el tőle és adják vissza annak szabadságát...»

26. cikkely:

«Ha valaki vasárnap vagy más nagyobb ünnepen talál zsidót munkában, tehát hogy a kereszténység meg ne botránkozzék, valamely szerszámmal a zsidó dolgozott, azt veszítse el».

1095. évből Kálmán II. decrétuma, 1. fejezet.

«Kálmán ... ily törvényt szerzett az ő országában lakozó zsidóknak: hogy keresztény cselédet, akármicsoda nyelvű vagy nemzetű legyen, venni vagy eladni, avagy magánál szolgaságban tartani, senki a zsidók közül ne merjen ezentúl.

1. És ha valamelyik ezen végzést általhágja, szenvedje kárát a nála megtalált keresztény cseléd elvesztésével.»

2. fejezet.

«Ha keresztény zsidónak, vagy zsidó kereszténynek két vagy három pénzérő kölcsönt akar adni, a kölcsönadó zálogot vegyen a kölcsönvevőtől és keresztény meg zsidó tanuk legyenek jelen, hogy ha netalán eltagadná egyik, amit a másiktól kölcsönzött vala, mégis a zálog és mindkettőjük tanúi bizonyítsák.

1. Ha pedig egyik a másiknak három pénznél nagyobb kölcsönt adand, zálogot és tanukat vegyenek hozzá, mint mondtuk és a pénznek summáját meg a tanuk neveit írassák levélbe és azt mind a kettőnek, tudniillik mind a kölcsönadónak, mind a kölcsönvevőnek pecsétjével pecsételjék meg; hogyha valamikor ebben a dologban egyik a másikon méltatlanságot akarna tenni, az írás és mindkettejek pecsétje bizonyítsa meg az igazságot.

3. fejezet

«Ha zsidó kereszténytől, avagy keresztény zsidótól vásárol valamit, meghihető keresztény és zsidó tanuk jelenlétében vásároljon és az árút meg a tanuk neveit írassa levélbe, és a levelet mind az eladó, mind a vevő pecsétjével megerősítvén, tartsa meg magánál, hogyha valamikor ezen vételből tolvajsággal vádoltatnék, a nála megismert lopott árúnak urát adhassa és a feljebb említett tanukat előállítván, megmenekedjék.

1. Ha pedig a megismert lopott árú eladóját előállítani nem tudná, de a pecsétes írást felmutatja, a beírt tanuk hite alatt szabaduljon.

2. Ha pediglen keresztény tanúi nincsenek, de meghihető zsidó tanúkat állít elő, azoknak *a zsidók törvénye szerint letett hitek után* fizesse meg a lopás bírságát mégegyszer.

3. Hogyha sem a megismert árúnak urát nem adhatja, sem pecsétes levelet nem mutat fel, ítéltessék meg az ország szokása szerint: fizesse meg a lopás birságát tizenkétszer.»

1222. II. Endre. Aranybulla. 24. cikkely:

«Pénzváltó kamara-ispánok, sókamarások és vámosok országunkbeli nemesek legyenek.

1. Izmaeliták és *zsidók ne lehessenek.»*

1233. II. Endre a beregi erdőben esküt tesz, hogy hivatalokban zsidót nem tűr és zsidójeleket rendel.

1257. IV. Béla megszorult állapotban bérbeadja a zsidóknak a közjövedelmeket, tőlük pénzt kölcsönöz és ezekért némi kiváltságokat ad nekik. Behozza a zsidóbíró intézményét, oltalmat ígér.

Azonban a zsidókat vendégnek kívánja tekinteni és kimondja» hogy *a zálogos birtokokon a zsidó* földesúri jogokai nem gyakorolhat.

1279. A budai zsinat a zsidókra kötelezővé teszi bal mellükön *egy köralakú vörösposztó* viselését; a zsidóknak külön városrészben kell lakni (ez Budán körül is van kerítve).

1360. Nagy Lajos száműzi a zsidókat az országból.

1370 körül beereszti ugyan őket, de a zsidóknak keresztényekkel szemben fennálló követeléseit *érvénytelennek* nyilvánítja.

1436. Zsigmond megengedi a zsidóknak a kereskedést, de az ő uralkodása alatt már felmerül a vérvád.

1494. Nagyszombatban zsidóégetés vérvád miatt.

1520. A székesfehérvári országgyűlés száműzi *a zsidókat,* de a Zavaros időkben ezt csak Pozsony és még pár város foganatosítja.

1529. Bazinban zsidóégetés vérvád folytán.

1540. Nagyszombatból vérvád miatt kiűzetnek.

1598. Buda ostrománál a törököt segítik a magyarok ellen.

1578. évből Rudolf I. dekrétuma, 2. cikkely, 3. pont:

«... De a zsidókat..., akiknek házuk van (akik Magyarországon igen kevesen vannak), *hogy minél előbb kiköltözzenek:* kétszeres adóra és teherviselésre szorítsák».

7593. *évből Rudolf, 4. cikkely:*

«... a zsidókat is adózásra kell szorítani... és pedig... a zsidók *fejenkint 20 dénárt fizessenek».*

1595. évből Rudolf, 10. cikkely:

«... a zsidók személyükre nézve *minden hónapban egyenkint 50 dénárt fizessenek».*

1625. évből II. Ferdinánd II. decrétuma, 28. cikkely, 3.pont:

«... És erre a célra... vonják taksafizetés alá... régi szokás szerint a zsidókat is *(anélkül, hogy ezzel az országba bekebeleznék)* stb.

1623. Bethlen Gábor Erdélyben gettót rendel, zsidójelek viselésére szorítja őket.

1630. évből II. *Ferdinánd III. decrétuma, 15. cikkely 2. pont:*

«A zsidókat pedig *ágy a harmincadok, mint a vámok haszonbérletétől elmozdítsák.*

Ezt megerősíti: *III. Ferdinánd II. decrétumának 24. cikkelye és* 97. *cikkelyének 8. pontja 1647-ben:*

«Ez alkalommal megújítjuk az 1630. évi 15. cikkelyt, hogy ennek erejénél fogva *a zsidókat, mint akik az ország jogainak nem részesei,* hűtlenek és egészen lelkiismeretlenek *a vámok bérlésétől a jelen országgyűlés befejezése után minél előbb elmozdítsák* s hogy az ellenkezőleg cselekvők legott a vám elvesztésének büntetésébe essenek».

1649. évből III. Ferdinánd III. decrétuma, 79. cikkely, 1. pont:

«A zsidóknak a városok kezelésétől való elmozdítására megnyitják (a Karok és Rendek) az e részben hozott cikkelyeket:

1. És ezenfelül ezeknek valóságos foganatosítása céljából határozzák, hogy *minden varmegyében, ahol a vámszedésre éjféle zsidókat alkalmaztak, az illető varmegyék alispánai hivatalvesztés büntetése alatt.. a színhelyre menjenek* és teljes hatalmukban álljon, hogy a *falut vagy várost, ahol a vámot ilyen zsidó kezeli.. . egyszerűen minden tétovázás nélkül elitélni és azonnal elfoglalni és (minden jogorvoslat kizárásával) a legközelebbi végvidékhez alkalmazni.*

1689. A szabad királyi városokból kitiltják *a zsidókat, a bányavárosoktól csak* 7 mértföldre szabad nekik lakniok.

1684-86. A törökkel cimboráló zsidókat Budavár visszavétele után felkoncolják.

1723. évből HL Károly II. decrétuma, 15. cikkely:

A száraz és nem szükséges vámoknak eltörléséről és a zsidók elmozdításáról.

«2. Az ellenszegülők ellen pedig, akik az ilyen eltörlést s a *zsidók elmozdítását* meg nem engedik, az 1560. évi 12. törvénycikkhez képest a királyi fiskus ... perelhessen.»

«4. És ameddig az idézett 91-ik cikkely tartalma szerint a *zsidókat minden vámoktól el nem mozdítják, addig az olyan helyen senki se tartozzék vámot fizetni.»*

1729. évből III. Károly II. decrétuma, 22. cikkely, 19. pont:

«... hogy a szentgyörgyi végvidékre *nem régen bebocsátott zsidóknak úgy onnan, mint a nevezett országok* (Dalmát-, Horvát» és Szlavonországok) *egyéb helyeiről* – ha még valahová belopództak volna – *való elmozdítását* a maga helyén kegyelmesen *elrendelni* méltóztatott.»

1741. Mária Terézia eltiltja a zsidóknak a *borral való kereskedést* a vármegyék és a városok által való *elkobzás terhe alatt.*

1749. Mária Terézia behozza *a türelmi adót,* azaz a közterheken felül még adózniok kellett a zsidóknak azért, hogy az országban megtűrték őket.

Ezt az adót *II. József kamarai-adóvá* változtatta, de lényegében ugyanaz maradt és 1846-ig érvényben volt.

1790. II. Lipót megengedi, hogy az ország határain belül élő zsidók az összes szabadkirályi városokban és más helységekben (kivévén a bányavárosokat) azon állapotban, melyben az 17QO. évi január elsején voltak, megtartassanak és ha onnan kizavarták volna őket, visszahelyeztessenek.

1792. Vérvád volt Peren, Sárosban, Csengerben.

1808. ferenc megengedi, hogy *az újoncok közé zsidókat is felvegyenek.*

1830. évből Ferenc IX. decrétuma, 7. cikkely, 4. pont:

«Hogy a megajánlott újoncok *sorába, zsidók is vétessenek fel,* kiknek számát a *népesség aránya szerint* az illető törvényhatóság határozza meg s akik *a zsidó hitközségek útján egyedül* nemzetükből (így! és nem «felekezet») lesznek kiállítandók és... besorozandók.»

1840. V. Ferdinánd szabad lakást engedélyez a bányavárosokat kivéve a zsidóknak az országban, ha «ellenük erkölcsi magaviseletük tekintetében bebizonyított alapos kifogás nincs». Megengedi nekik a gyárak alapítását és hogy kereskedést és mesterségeket űzzenek «akár a maguk kezükre, akár *vallásukbeli legények segítségével.* Kötelezi őket az *állandó vezeték- és tulajdonnevük viselésére.* Végül eltöröl és megszüntet minden az általa hozott törvénnyel (1840. XXIX. t.-c.) ellenkező törvényt, szokást, rendeletet vagy határozatot.

1867. évi XVII. törvénycikk:

A zsidók egyenjogúságáról polgári és politikai jogok tekintetében.

1. Az ország izraelita lakosai a keresztény lakosokkal minden polgári és politikai jog gyakorlására egyaránt jogosítottaknak nyilváníttatnak.

2. Minden ezzel ellenkező törvény, szokás, vagy rendelet ezennel megszűnik.

1884. Vérvád Tiszaeszláron.

1895. Teljes recepció. Polgári házasság.

1918. Károlyi Mihály és néhány megkótyagosodott «liberális magyar» segítségével a «radikális» zsidók megszüntetik Magyarország ezeréves alkotmányát

1919. A «csőcselék» zsidók új Palesztinává akarják gyúrni a keresztény Magyarországot és börtönnel, bitóval irtják a keresztény magyarokat, hogy meghálálják az 1840., 1867. és 1895. évi ostoba törvényeket.

1920. ... ?

A ZSIDÓ HONFOGLALÁS.

ÚGY van az, ahogy Nemes bátyánk megrajzolta a címképen. Kaftán, pájesz, bugyor, egy csomó tincses kölyök... Pár év múlva jólét, pocak, monokli, struccos kalap, autó, egy-kéf bérpalota... Ez a legújabb magyarországi honfoglalás története dióhéjban.

Megdöbben az ember, mikor elgondolja, hogy csak Budapesten, Magyarország fővárosában, körülbelül annyi zsidó élősködik, mint az egész Németbirodalomban és tízszer annyi, mint egész Angliában, egész Franciaországban, egész Olaszországban.

Felhorkan az ember, mikor olvassa, hogy míg Oroszországban, ahol különben az egész világ zsidóinak körülbelül fele él, 25 lakosra esik egy kaftános, míg a kis Hollandiában 50-re, Németországban 80-ra, Törökországban 130-ra, Angliában 600-ra, Norvégiában meg csak 6000-re esik egy zsidó, addig Magyarországon minden 16-ik ember zsidóhitű «magyar», sőt Budapesten minden második embernél zsidóba botlik a jámbor pesti magyar.

Feljajdul az ember lelke, mikor látja, hogy ez a «diadalmas faj» rövid ötven év alatt egy millióra szökött fel és ez az egymilliós zsidó a tízmilliós magyar nemzeti vagyonának 700/o-át, szellemi irányításának 90%-át magához kaparintotta.

Ilyen rettenetes állapotok között igazán nem lehet csodálni, hogy a sokzsidós Oroszország után Magyarországot öltöztette vörös cafatokba a nemzetközi zsidóság... Az elzsidósodott fővárost látva, megértjük Horthy Miklós darutollas katonáit, akik átkozták és gyűlölték ezt a megtévelyedett, szennyes, piszkos Budapestet, mely az utolsó években a magyar nemzet megrontója lett. Méltán hívta tetemre a bevonuló fővezér ezt a nemzetközi fővárost, mely megtagadta ezeréves múltját, sárba tiporta a nemzet koronáját, a nemzet színeit, vörös rongyokba öltözködött és a zsidó csillagot tűzte ki homlokára.

Hanem hát régen ott volt már ez a csillag, csak a magyarok voltak vakok és nem látták, ha pedig valaki mégis észrevette és tüzet kiáltott, egyszerűen letorkolták. A magyar embernek a zsidó veszedelemmel szemben csak nem-látónak, nem-halló-

nak volt szabad lenni. Épen azért nincs is azon csodálni való, hogy végül az elszállásolt zsidó kivert a saját portánkról.

De hogyan is történhetett, hogy ennyire elhatalmasodott rajtunk a zsidóság ?

Évszámokkal adjuk meg a választ: 1840, 1867, 1895. Ezekben az években hozták azokat az «üdvös» törvényeket, amiktől ma koldul a magyar és feltokásodott a zsidó.

Hej, ha Kossuth Lajos az 1840-es években sejtette volna, hogy nyolcvan esztendő alatt ötszörösére szaporodik fel Magyarországon az «üldözött faj», míg az ország átlagos népessége még csak meg sem kétszereződik – hát nagyon meggondolta volna, hogy rászabadítsa-e a zsidót erre az országra. Ha előre láthatta volna, hogy a magyar közélet legfontosabb tényezői: a sajtó, a föld, a pénz, a kereskedelem, a jogtudomány, az orvosi és műszaki teendők intézése több mint 50%-ában zsidókézre kerül, hát bizonyára nem engedte volna, hogy ezek a nemzeti kincsek egy olyan faj kezére csúszhassanak le, amelyet semmi sem köt a magyar röghöz, amelynek egyetlen tradíciója a – gyűlölet, egyetlen elve az önzéssel párosult – üzlet.

Ha a Bach-korszak után okosabb államférfiaink lettek volna, mint a kurtanemesből pénzügyminiszterré avanzsált Lónyai, bizonyára nem hatalmasodott volna el a zsidó tőke annyira hazánkban, hogy manapság már zsidópénz nélkül jóformán levegőt sem szippanthatunk. Ha a különben nagyműveltségű Eötvös báró ismerte volna a magyarországi zsidó önzéstől illatos lelkivilágát is, mely a legutóbbi időben nemcsak gazdasági, de kulturális és nemzeti létünket is romlásba vitte, bizonyára nem a zsidók javára kamatoztatta volna a nyugati országokban szerzett humanitástól csöpögő tapasztalatait.

Ha a Tisza Kálmánok, Wekerle Sándorok és a többi liberális államférfiak jobban szerették volna fajukat, mint a zsidó sajtó alázatos hízelkedését és tapsát, akkor nem kerülhetett volna hazafias vitézkötés soha sem egy idegen, bennünket kizsákmányoló, ezeréves történelmi múltunkat meggyalázó fajra. Akkor nem lettek volna kitárt kapuk a kártékony sáskajárásra a határokon.

Mert hát a magyar sohasem látott tovább az orra hegyénél. A zsidó élelmesség pedig sohasem röstelte a fáradságot a magyar rövidlátás kihasználásában. Csalt, ravaszkodott, hízelgett, menydörgött, tapsolt, méltatlankodott, már amint a faj érdeke kívánta. És a magyar?... Birkatürelemmel emésztett.

A magyar kultúrára rászabadított zsidó szemtelenség odáig jutott, hogy áltudósai útján elsütötte azt az arcátlan történelmi hazugságot is, hogy a zsidók a honfoglaló magyarokkal együtt jöttek be Etelközből a Duna-Tisza tájára és pökhendi módon

verték a mellüket, hogy az ő zsidó őseik, már mint a kaftános honfoglalók «Magyarország első két századában *a honfoglalók minden jogával bírtak,* a magyar nép életével a legbensőbb kapcsolatban álltak és sűrűn éltek velük vegyesházasságban?»

A magyar gyomor ezt a ravasz hazugságot is bevette az asszimiláns zsidóság kedvéért. De sok minden is került abba a magyar gyomorba!...

Pedig hát ez a szíriai koponyából kipattant «történelmi valóság» a «Száli, te dicsekszel»-hez címzett szellemes mondásnál alig-alig ér többet. Az ősmagyarokkal bevonuló kazárok lehettek ugyan zsidóhitűek, de fajilag csakúgy nem voltak zsidók, mint ahogy nem zsidó az erdélyi szombatos, vagy a körül m étéit arab.

Ami pedig a történelmet illeti, jobb az, ha a zsidó «tudósok» nem bolygatják. Vagy talán épen azért bolygatják, hogy letagadhassák azt a sok égbekiáltó gyalázatosságot, amit fajuk elkövetett a vendégszerető és lovaglás magyarokkal szemben.

Mert az már szent igaz, hogy amióta betette az első zsidó a lábát ebbe a tejjel-mézzel folyó Kánaánba, azóta is a «honfoglalás ősi jogán» ők igyekeztek legserényebben lefölözni az új haza tejét, a mézét is ők nyalogatták a legnagyobb mohósággal, szinte a gyomorrontásig.

A magyar történelem és a régi magyar törvények azt is hívségesen bizonyítják, hogy mindig baj volt a fölözés körül és hát a mézben kotorászó ujjakra is rá-rákoppintottak néha-néha szépapáink.

Nagy kár azonban, hogy a törvényeink sohasem voltak elég radikálisak. Míg a nyugati országok tűzzel-vassal pusztították az európai nemzetek testén élősködő gennyes kelevényt, addig nálunk meglapulhatott és szaporodhatott a zsidó.

A nyugati zsidóüldözéseknek köszönhetjük az első zsidókat is és nem a honfoglaló vezéreknek. A keresztes háborúkig nem lábatlankodott nálunk egy pájeszes zsidó sem. Csak *Szent László idejében kezdődött meg a zsidó honfoglalás, mikor is a németországi zsidók egy része hozzánk menekült a keresztes hadak elől.*

Ebből a kis mustármagból fejlődött ki később a magyarországi zsidóság terebélyes fája. A fejlődésnek semmi sem állt útjában. A régi magyarok annyira el voltak foglalva az örökös háborúkkal, hogy észre sem vették a poloska módjára meglapuló zsidót.

A régibb időkben Pozsony-, Sopron-, Nyitra- és Trencsénrnegyében élt tömegesebben a zsidóság. Jellemző, hogy a szatmármegyei zsidóknak legnagyobb pátronusa a hazaáruló gróf Károlyi Sándor «kuruc generális» volt. Úgy látszik, a Károlyi grófok vérében van már a zsidózás. Mihály gróf is méltó volt nagynevű őséhez. Neki sikerült végre teljesen elzsidózni az országot.

Sajnos, a legrégibb időből nincsen kimutatásunk a magyarországi zsidó honfoglalás teljes méreteiről, csupán a XVIII. századból maradtak ránk az első pontosabb adatok a zsidókról.

Érdekes és gondolkozásra késztető jelenség, hogy az említett század közepén Baranya, Bars, Csanád, Csongrád, Hont és Zólyom vármegyékben nem volt egy szál zsidó s m *és Árvában csak 5, Békésben 7, Hevesben 9, Somogyban 1, Szatmármegyében 31 Szepesben 8 zsidó csalód élt.*

Ebben az időben, 1750 körül a magyarországi zsidók száma körülbelül 13 ezer.

A zsidóság térfoglalása a szabadelvű jelszavaktól zengő XIX. század közepe táján kezdett elhatalmasodni Magyarországon. *1840-ben a zsidók száma 244 ezer, 1850-ben 368 és félezer, 1857-ben 412 és félezer, 1869-ben 542 ezer, 1880-ban 624 és félezer, 1890-ben 708 ezer, 1900-ban 826 ezer és* – ma több mint egy millió.

Ennek a penészgombaként szaporodó egymilliós zsidóságnak legnagyobb része a városokba tömörült. Magára Budapestre több mint a fele csimpaszkodik. De bőven akad a zsidóból a magyar falukon is. *Különösen Máramaros, Bereg, Ung, Zemplén és Ugocsa megyék falvai vannak megáldva a pajeszos honfoglalókkal. Nem véletlenségből. Ezekben a megyékben vedlik át pár év alatt ősmagyarrá a zsidó. Itt tanul bele a magyar viszonyokba s innen indul aztán az ország szíve felé, hogy elfoglalja azt a teret, amit az ezeresztendős magyarság oly ostoba könnyelműséggel, átenged a jött ment zsidónak.*

És mivel ez a rothadt faj csak dögön tud szaporodni és gyarapodni, azért ahol megjelenik, ott *dögleszt és rothaszt.* A városokban – intellektualitással, a falun – pálinkával. Az új honfoglalók csatakiáltása: szabadság, haladás, kultúra, civilizáció. De a «szabadság» legtöbbször csak az ügyes, fürge és fáradhatatlan zsidó számára jelent szabadságot, hogy mint valamilyen zsákmányra vesse magát a magyar politikai világra és társadalomra, amely nem tudta magát a zsidóság ellen megvédeni és vele versenyezni.

Így történhetett aztán, hogy a Galíciából betört élelmes zsidóság végre is Magyarországon kielégíthette a gazdaságra és hatalomra irányuló telhetetlen, mohó étvágyát. Elárasztotta, megmételyezte és kezéhez ragadta a sajtót, hogy piszkos, hazug sajtója útján félrevezesse a közvéleményt és felekezeti türelmetlenségnek bélyegezhessen minden magyar ellenállást A megijedt magyarság pedig nagy liberálisan szánom-bánomozott és a «liberális» zsidót beengedte majdnem minden vezető állásba.

A zsidó sajtó megizmosodásával fokozatosan haladt a zsidóság gazdasági megerősödése is. Szégyen-gyalázat, de igaz, hogy

már a magyar föld is az éhes zsidókézre került a legnagyobb részben. 1910-ben már 5,970.140 katasztrális holdnyi magyar földnek volt «nyúlbőrkabátos» gazdája, a száz holdnál kisebb komplexumokat nem is számítva. (A «holt kézen» ezzel szemben 3,210.258 kát hold volt. Pedig hogy gyalázták a zsidó sajtókukacok azt a – holt kezet!) A zsidó bérlőket nem is említjük. Ezekből is akadt túljócskán. Pedig a zsidó nem hivatásszerű gazda, de jó üzletember. Ahol a gazda csak alig teng-leng, ott a zsidó a haszonbérfizetés mellett is meggazdagszik. Persze, hogy a munkás és a föld sínyli meg ezt a meggazdagodást.

A földek mellett a bankok, tőzsde, részvénytársaságok korlátlan urai is az új honfoglalók lettek. Ez az oka, hogy a magyar nemtörődömség miatt pénzügyileg csaknem teljesen a zsidózsebben éviekéi az ország. Ezért nem is tudtunk és tudunk a zsidó tőke nélkül jóformán már lélekzetet sem venni. A háború is csak a zsidó tőkének kedvezett. A magyarság lerongyolódott, a zsidó tőke pedig megmilliárdosodott.

Nemcsak az anyagi, hanem a szellemi tőke is nagyrészben a zsidó vagyonosodást szolgálja. A zsidóság valósággal ellepte azokat a szellemi pályákat, amelyek kis megerőltetés mellett sokat jövedelmeznek, vagy amelyeken az egyéni életrevalóság, élelmesség hoz bőséges jövedelmet. Ezért kerül ki az ő soraik közül a gyárosok 80%-a, az ipari tisztviselők 46%-a, az önálló kereskedők 52%-a, az ügyvédek 46%-a, az orvosok 51%-a, az újságírók 90%-a, a kávéháztulajdonosok 90%-a. Vannak vállalatok, ahol csak a munkás keresztény, a tisztviselő mind zsidó. Pl. a budapesti Polgári serfőző, a Fővárosi sörgyár stb. Ha mégis akad keresztény, dísznek van csak a sok zsidó tisztviselő között. De a munkások között ritkán akad díszzsidó. A sörgyárakban nem is akad.

A nemzetközi honfoglalók a magyar nemzeti öntudatot iparkodtak elhalványítani az anyagi és szellemi tőke segítségével. A sikeres munka eredményét legfeltűnőbben a «magyar» főváros mutatja. Ez a céda Budapest manapság minden, csak nem a magyar főváros. A zsidókézre került kőpalotákból kiszorult a magyar szellem, a magyar ízlés. Nem ismernek bennük magyar bánatot, idegen ott a magyar fájdalom. Annál melegebb tanyái a nemzetközi szellemnek és a pénz hatalmának. A zsidókézre került színházak nem a magyar gondolat hirdetői, a zsidó pénzen létesült kabarékban, orfeumokban, palaisokban, meg a többi mulatókban csak a nyelv – magyar (ha magyar), de különben olyan idegenek a magyar szellemtől, mint a puszták beduinja.

Mocsárgőz csap fel mindenütt és mindenünnen, ahol csak a zsidó lett az – úr. És hát ma már ott tartunk, hogy majdnem mindenütt a zsidó az úr. A városban és falun egyaránt. De azért jajgat a zsidó, hogy elnyomják, üldözik.

Szegény zsidók!... Igazán megesik rajtuk a szívünk. Eltiltották tőlük ezek a cudar magyar gójok még a levegőt is. Nem kaptak semmi jogot sem. Rabszolgáknak fogták be. Tövestől pusztítják őket, ahelyett, hogy – beolvasztanák. Igen, az a beolvasztás. Hát nagyszerűen sikerült. Csak ott a hiba, hogy nem ők olvadtak be a magyarságba, hanem a «liberális» magyarság a honfoglaló zsidóságba. A föld, a pénz, a magyar gondolat, a magyar szokások, a magyar önérzet, a magyar akarat mind, mind leolvadt rólunk, amióta olyan csökönyösen olvasztgatják a magyarba a zsidót a magyar politika liberális kitűnőségei. A nagyszerű beolvadás már csak azért is sikerült, mert ha valaki tiltakozott «a jog, törvény és igazság» talapzatán álló zsidóhitű poiipok, a «kultúrát és szabadságot» hirdető szabadelvű zsidó szellemi szélhámosok ellen, hát azt a magyar törvény és a magyar közvélemény a pokolba kergette.

Az eredmény: a honfoglaló zsidó nem lett magyarrá, a rövidlátó magyar pedig kezdett gondolatvilágában – elzsidósodni. «Az utolsó negyven év eredményekép a zsidóság Magyarországon politikai, gazdasági és kulturális tekintetben olyan hegemóniára tett szert, amely az össznépességben elfoglalt arányszámát tekintve, már közel jár az egyeduralomhoz Azok a remények, melyeket a liberalizmus hívei a magyarságba való beolvadáshoz fűztek, nemcsak, hogy nem teljesedtek, ellenkezőleg: a zsidóság önérzete, faji öntudata, politikai és gazdasági öncélúsága abban a mértékben nőtt és lépett előtérbe, amily mértékben az uralom és vezetés eszközei kezébe kerültek. A magyarság vezető osztályai: arisztokrácia, középbirtokosság, értelmiség vagy leromlottak és elerőtlenedtek, vagy elvesztették öntudatukat ezzel a térhódítással szemben s helyüket a zsidó plutokrácia, nagybirtok, gyáripar, kereskedelem és értelmiség alakjában új vezetőosztályok foglalták el.»

Ezt a zsidó elhatalmasodást, ami a «proletárdiktatúra» alatt már nyíltan is ki merte mutatni foga fehérét, a magyarság többé nem nézheti a régi birkatürelemmel. Vagy, vagy!... Erkölcsi feladata a magyarságnak, hogy végre leszámoljon minden szentimentálizmus nélkül a zsidó garázdálkodással, mert ha továbbra is egyforma szabadságot biztosítunk a zsidónak, bizonyos, hogy megint a zsidó ravaszság győzi le a hiszékeny magyar becsületességet

A sémita győzelemből elég volt egyszer! Egy józan magyar sem kívánhatja vissza a vöröscafatos zsidóvilágot. Tehát minden magyar ember becsületbeli kötelessége, hogy küzdjön kitartással a zsidó honfoglalás ellen. Mindenki ott, ahol tud, mert szívós az ellenség és nagy a veszedelem.

A ZSIDÓ ERKÖLCS.

Minden faj magában hordja veleszületett életelveit. Addig marad a faj tisztán felismerhető állapotban, addig halad az ő útján, amíg fajjellege fennáll. És míg ezt bírja, ennek a faji tulajdonságai szerint nyilvánul meg lelkének, ekölcseinek iránya. *Egán.*

Ha a történelemben lapozgatunk, arról győződünk meg, hogy a zsidóság a legújabb korig az üldözés és megvetés tárgya volt mindenütt.

A kegyetlen bánásmódért a «türelmetlen» keresztényeket okozzák a zsidók és ezerszeres átkot kiáltoznak különösen a «sötét» keresztény középkorra.

De a zsidókat üldözték a pogány rómaiak, üldözték a pogány kínaiak, üldözték a mohamed vallású törzsek is. Közép-Ázsiában még rabszolgának sem tűrték meg a megvetett zsidói Ugyanezek a jelenségek tapasztalhatók az araboknál és a törököknél ... Már pedig ezeknek a népeknek semmi közük sincs sem a keresztényekhez, sem a «sötét» keresztény középkorhoz!

Valahogy a zsidóságban kell rejtőzni azoknak az okoknak» melyek miatt a keresztény ,és nem-keresztény népek egyforma bánásmódban részesítették Ábrahám világcsavargó fiait.

Az igazi ok: a zsidó erkölcs, mely miatt kiegyenlíthetetlen ellentét képződött a zsidó és nem-zsidó népek között.

Ennek a zsidó erkölcsnek hűséges tükre az óriási terjedelmű titkos zsidó könyv: *a talmud,* melyet a régi századokban azért írtak össze a zsidó rabbik, .hogy a szétugrasztott zsidóságban megőrizzék a zsidó lelket, a zsidó érzést, a zsidó öntudatot és a zsidó erkölcsöt A talmud tartja össze a zsidóságot, ebből a könyvből szívta és szívja magába a galíciai zsidó csak úgy, mint a pesti zsidó az ősi erkölcsöket. *A talmud már benne csörgedez a zsidók vérében,* azért nem képes még a hitetlen modern zsidó sem egy új – pl. a keresztény-erkölcsi felfogás szerint élni. Pedig ezek a «szabadgondolkozó» új magyarok azzal szeretnek dicsekedni, hogy még csak nem is ismerik a talmudot.

Ezekről a zsidókról adja a következő jellemrajzot az egyik hivő, talmudista zsidó:

«Mint városi ember, ruhájában, viselkedésében, beszédé-

ben hasonult a keresztény városi polgárhoz. A maga ünnepeit nem ismeri, a *keresztény ünnepeket tartja, de fölényesen megmosolyogja.* A hitét már régen elvesztette, új hite, ideálja, vagy csak *valamelyes nemes emberi törekvése nincsen...* Istene, mindene: *az önérdek.*

Cselekvésében nem korlátozza sem a saját adott szava, sem Isten, sem törvény, sem közmorál. *Előnyben van mindenki felett, aki valamiben hisz, mert mindenki kötve van cselekvéseiben valamihez. Mosolyogva esküszik bármely bíróság előtt bármire, ha ezzel céljait előmozdítja.*

Lelkiismerete nincsen, tehát nyugodtan csatlakozik minden mozgalomhoz, ha ezzel a saját érdekeit véli biztosítani, vagyis ha a szövetség erkölcsi erejét a maga javára kihasználhatja. Rendkívül boldog, ha valaki kereszténynek nézi, ezért ott, ahol nem ismerik, adja az antiszemitát. Ha a zsidók segítségére van szüksége, akkor *követeli az ő érdekében való szolidaritást,* alapjában pedig súlyos, igazságtalan *tehernek tekinti zsidó származását.* Vallását egyenlőre nem hagyja el, viszont egyre várja az alkalmat, hogy *mikor teheti ezt meg a legnagyobb anyagi haszon mellett.* Tehát a legnagyobb mértékben erkölcstelen.

... *Akár bevonul a kereszténységbej akár megmarad a zsidóságban,* magává! hordja az erkölcsi romlottság pestisét. Benn a zsidóságban megöli a valláserkölcsi tartalmat, trónusra ülteti a rítust, hogy elbutítsa, vakká tegye a tömeget, azután pedig tetszés szerint kihasználhassa a tömeg vallásos érzését.

Ha pedig teret kap és szabadon bitangolhat a polgári társadalomban, akkor *ravasz, kegyetlen, kapzsi, ellensége minden haladásnak, belemarkol minden zsebbe és tőkét csinál a maga javára a mások rajongásából.*

Ez a rend, a maga erkölcstelen asszonyaival, félszűz leányaival, perverz fiaival gyalázatot hoz a tisztességes zsidóságra...»

így jellemzi az egyik zsidó a másik zsidó erkölcsi felfogását. De ugyanekkor lenyeli a békát. Ha a «hitetlen» zsidó se nem zsidó, se nem keresztény – akkor nincs más hátra, mint hogy a vére szerint induljon, gondolkozzon, cselekedjen. Ez a vér pedig – zsidó. Az öröklött, hamisítlan zsidó vér, melyet a talmudból élő ősöktől örökölt.

Tehát ott vagyunk, ahol a mádi zsidó. A talmudnál, a megtagadott talmudnál.

Egyébként a zsidóság szörnyen büszke a talmudra.

Azt mondják róla, hogy «a legcsodálatosabb mű, melyet valaha emberi elmék alkottak». De az meg már a talmudnál is csodálatosabb, hogy a büszke zsidóság mégis kézzel-lábbal tiltakozik a «nagyszerű» talmud lefordítása ellen.

Igazán érthetetlen ez a nagy szerénység épen zsidóéknál.

Van egy drága kincsük és nem akarják megismertetni a világgal. Ők a nagy kultúra-terjesztők.

Mert drágakincs a talmud. Valóságos szentírása a zsidónak. Több mint a tízparancsolat. Az élő Isten szava. A talmud, a szent talmud és nincs tovább ...

A talmud irányítja a zsidóság egész életét. A talmudban minden benne van, amire a zsidónak szüksége van a boldoguláshoz. No, nem épen a túlvilágihoz, hanem ehhez az üzletekkel megvert, cudar földi mennyországhoz.

És befellegzett annak a zsidónak, aki nem a talmud szerint él. A pokol forró sarában fog bűnhődni. De ezerszer átkozott az a keresztény, aki bele mer kukkantani: halálra méltó!. ..

Mivel pedig a zsidó nem kívánkozik a «pokol forró sarába», azért immár tizennyolc század óta mohón szürcsölgeti magába a talmudmérget. Mert minden «csodálatossága» mellett is méreg a talmud. *Nyomorult, piszkos tanítások, pökhendiség, szemtelenség, bujaság, gonoszság, arcátlanság, zsidó világuralmi törekvések «kincsesháza» ez a – legcsodálatosabb mű.*

Ebből az iszapos forrásból meríti a zsidóság rothadt erkölcsi világfelfogását: világnyúzó élelmességet, a kereszténységet gyalázó arcátlanságot, a népgyötrő lelketlenséget. Ez a híres könyv «a világhatalomért harcoló zsidóság valóságos fegyvertára. Férges tanai húsukba, vérükbe, csontjukba és velejükbe ment át a zsidóknak. Gonosz eszméi, ostoba babonái, hajmeresztő tanai és elvei átitatták a zsidók lelkét, mint a zuhogó zápor eső a kiszáradt talajt... Mondhatni bátran: *minden zsidó egy-egy eleven talmud.»*

Igazán itt az ideje, hogy «szeretett hazánk hazafias (!) zsidósága» adja már elő azt a jóravaló, becsületes talmudot. Ne üljön rá, mint az orgazda az idegen jószágra. Hadd tanuljuk meg mi is kevés dohányú magyarok, hogyan lehet másokat sárba teperni, hogyan lehet olyan «becsületesnek» lenni, hogy a nulla és a munkátlanság pár év alatt palotát, bérházat, gyárat, legalább is egy kis belvárosi üzletet kamatozzon. Szeretnénk belőle azt is megtanulni, mi szegény megtépett, elsodort, kilakoltatott magyarok, hogyan kell új hazát szerezni. Ó, mert a talmudban ez mind, mind benne van. Nekünk pedig most nagyon sok bölcsességre van szükségünk. És a talmud nagyon bölcs könyv. Szörnyen bölcs. És ami nekik sikerült rövid pár tízesztendő alatt, talán nekünk is sikerül...

Elő a talmuddal!... Fordítsa le valamelyik magyarul író zsidó, hiszen olyan sokan vannak a szíriai tollforgatók. Nem lehet. Titok... Jól van. De legalább ne köpködjenek, ne jajgassanak, ne átkozódjanak a zsidóhitű magyarok, ha gój létünkre «feneketlen elvetemültséggel» mi magunk bátorkodunk kiteregetni a talmud szennyesét.

Nem lehet tőlünk rossz néven venni, ha érdekel bennünket hogy micsoda erkölcsi felfogás járja odaát Ábraháméknál. Jó azt nekünk tudni, az épülő új magyar jövő érdekében, hogy aztán amilyen a jónapot, olyan legyen a mi fogadjistenünk... Bár mát régebben is törődtünk volna vele! Meg vagyunk győződve, ha n zsidó recepció tárgyalásánál a rövidlátó liberális magyarok lapoz gattak volna a talmudban, hát nem siettek volna annyira azzal a bizonyos összeölelkezéssel. Mert nagyon valószínű, hogy jobban szerették minden szabadelvűségük mellett is a saját fajukat, mini a zsidókat. Nem dobták volna oda prédának a magyarságot és magyar közkincseket a betegesen éhes zsidó telhetetlenségnek, ha tisztában lettek volna a zsidó erkölcsi világfelfogással.

A tál műd szerint ugyanis *csak a zsidó nevezhető embernek, minden más hiten levő egyenlő az állattal.* «A gojimok (nem zsidók) házai barmok lakai». A bálványimádók (nem-zsidók) a tisztátalan szellemtől valók és sertéseknek nevezhetők. Amiért is a zsidó csak a béke és az önhaszon kedvéért tartozik előzékenységgel lenni az ilyenek iránt. Sőt a tettetés is meg van engedve irányukban.

Izrael fiaiért létezik a mindenség, azért *mindent tulajdonuknak tekintenek.* Épen ezért *csak a testvér megrablása, kifosztása vagy elnyomása tilos, a goj megrablása meg van engedve,* Aschi rabbi szőlofürtöt látva a tőn, monda szolgájának: «ha valami gojé, hozd el; ha zsidóé, hagyd ott». A VII. parancs: «ne orozz» úgy értendő, hogy *«zsidótól nem szabad lopni, másnál az meg van engedve».*

Hasonlólag nyilatkozik a talmud a csalásról és uzsoráról «A gojt meg lehet csalni és tőle uzsorát venni; de ha felebarátoddal állasz adás-vevésben, akkor testvéredet nem szabad megcsalni». Sőt: «a gojimnak uzsora nélkül pénzt adni tilos, ellenben uzsorára igenis szabad». Továbbá: «a goj élete tulajdonod, mennyival inkább a pénze». Végre: «a mi írástudóink *igazságosan cselekedtek, mikor az izraelitáknak megengedték, hogy a keresztényektől uzsorát vegyenek.*

A «felvilágosult» zsidó sajtó nyíltan és burkoltan állandóan gyalázza a kereszténységet, amióta a zsidóság elhatalmasodott a magyaron. Szinte kéjeleg a kereszténység tanításának gúnyolásában, sárbarántásában, nevetségessé teszi szentségeinket, szertartásainkat, babonát, bigottságot ver a fejünkhöz, hogy elidegenítsen bennünket ősi vallásunktól. Csodálatos, de a zsidó vallást nem bántja. A zsidó rabbikkal nincs baja. Csak a keresztény, különösen a «népbutító» katholikus papsággal.

Pedig de sok söpörni valója volna a saját portáján!

Nem szívesen írunk a zsidó vallásról, de mert a talmudról esik szó, nem térhetünk ki előle. Utóvégre is bosszant bennünket

az a zsidó szemtelenség, amely míg határtalan gyűlölettel tör pálcát a kereszténység felett, addig a zsidó vallás talmudi «bölcsességét» elhallgatja.

A talmud pl. olyan ízléstelen dolgokat ír Istenről, hogy az emberben fellázad minden nemesebb érzelem: «Isten az égben a rabbikkal együtt tanulmányozza a talmudot. A nap három utolsó órájában valami állatóriással enyeleg». Az Isten eszik, iszik, nevet, táncol, sóhajtozik, hadonázik, tombol, hazudik, ő oka a bűnnek is a földön.

Jézus Krisztusról a lehető legbecstelenebbül nyilatkozik a talmud. Nevét olyan szóvá torzították a zsinagógák sasai, amelynek ez az értelme: *«Legyen kiirtva neve és emléke».* Fattyúgyereknek, bolondnak és döglött kutyának nevezik. Szemérmetlen, undorító módon, pimasz arcátlansággal emlékeznek meg a boldogságos Szűzről.

De: «egy zsidó rabbit tisztelni annyi, mintha magát az istenséget tisztelné az ember, mert ők Izrael oszlopai, a nép fejedelmei és királyai».

Minden a mienk: «Az Isten felkelt, megmérte a földet és átadta az izraelitáknak a gojimot... Az Isten hatalmat adott a zsidóknak minden népek java és vére felett».

A felebaráti szeretet így fest zsidóul: «Ne sanyargasd a napszámost testvéreid közül, a többiek azonban ki vannak véve».

Az evangéliumról így gondolkozik a zsidó koponya: «Egy bölcsész monda, bizonyos örökség ügyében kérdeztetvén: Mióta ti (zsidók) országotokból elűzettetek, azóta Mózes törvénye elvétetett s helyébe az evangélium adatott. Az evangélium pedig azt mondja: Nem jöttem a törvényt felbontani, hanem betölteni. (Máté 5, 17.) S erre Gamaliel rabbi megjegyezte: *A szamár jött és felrúgta a lámpát!»*

A nőről: «Az asszony ganéjzsák, a szája tele vízzel, és mégis mindnyájan szaladnak utána».

A cselédről, pardon! a háztartási alkalmazottról: «... Nem mondtam én nektek, hogy egy szolgát vagy szolgálót nem szokás gyászolni, sem fölöttük gyászáldást mondani. Hát mit mondjon az ember fölöttük? Azt, amit egy olyan embernek mondunk, *akinek az ökre vagy szamara megdöglött.»*

A zsidó vitézség: «Ha a kürt Rómában megszólal, akkor te, fügeárus fia, add el atyáid fügéit». (Azaz: ha háború tör ki, add el, amid van és menekülj.)

Ami a gyermekek nemét illeti, arra nézve a talmud a kormányozható gólya elméletét tanítja, oktatván, hogyha az ágy északtól dél felé van, akkor fiú lesz.

A paradicsomban rendkívül kövér ludakat kapnak. Hogy pedig a zsíros étel el ne rontsa a zsidók mennyei gyomrát, finom

óbort fognak ott felszolgálni, mely a teremtés hat napja óta van eltévé. Ezzel a borral fog Dávid az Úrra toasztot mondani.

A messiási időkről: «Abban a boldog időben minden zsidónak 2800 rabszolgája és 310 világa (felesége) lesz. Ebből azonban óriási harc fog kitörni, amelyben a népek kétharmada elvesz... A zsidók, miután minden nemzet kincse kezükbe kerül, mérhetetlenül meggazdagodnak... Akkor minden nép felveszi a zsidó vallást; de a keresztények ennek a kegyelemnek nem lesznek részesei, hanem *ki fognak irtatni az utolsóig, mert az Ördögtől származnak...»* (Csak nem a «proletárdiktatúrát» értették!?)

A tál műd csodái: «Egyszer láttam egy fiatal orrszarvút – Rabba rabbi beszéli – amely oly nagy volt, mint a Tábor hegye. Milyen nagy a Tábor hegye? Négy mértföld. A nyaka kerülete három mértföld vala, a feje pedig másfél mértföldnyi. Midőn kiürítette magát, a ganéja eltorlaszolta a Jordán folyót»,

Purim napján úgy be kell rúgni a zsidónak, hogy még Hamán átkozódásai és Mardocheus magasztalásai között se tudjon különbséget tenni. Berúgott hát Rabba rabbi is és részegségében agyonütötte Zera elvtársat. Másnap azonban szörnyen sajnálta tettét és *«életre keltette az agyonvert embert)).*

Ugyanez a jeles férfiú, egy más rabbival minden este egy *hároméves borját teremtett* és föl is vacsorálta.

Hasonló módon egy másik csodarabbi tökből és dinnyéből szarvasokat és őzeket tudott előteremteni.

A talmudrabbiknak volt olyan drágakövük, mellyel még a hullákat is megelevenítették; egy rabbi leharapta egykor valami kígyónak a fejét és midőn kővel megérintette, a hulla ismét fölébredt, máskor meg a besózott madarakat érintette meg a varázskővel, ,mire azok új életre keltek és elrepültek.

Érdekesek a talmud ostoba babonái is: «Ha az ember a Sémát az ágyban olvassa, hasonló ahhoz, aki kétélű kardot tart a kezében. Mindazoktól, akik a Sémát az ágyban olvassák, *eltávoznak a kísértetek...* Ha valaki a kísértetekről tudomást akar szerezni, vegyen megszitált hamut és szórja az ágya köré; reggel aztán olyan lábnyomokat fog észrevenni, mint egy kakasé. *Aki látni akarja őket, vegye egy elsőszülött macskától származó fekete elsőszülött macskának a buroklepényét, égesse el tűzben, morzsolja szét és hintsen abból valamit a szemébe: akkor látni fogja őket...*

Ha valaki köszönti felebarátját, mielőtt imádkozott volna, az olyat cselekszik, mintha abból *halványt csinált volna.*

Aki magát a Thora szavaival jóltartja és arra alszik egyet, *annak nem fognak rossz hírt vinni.*

Aki az Áment hosszasan mondja ki, annak évei és napjai meghosszabbíttatnak.

Aki a *nem-zsidók sírjait látja, annak azt kell mondania: Igen megszégyenül anyátok és porig lealáztatik, aki titeket szült.* Ugyanezt kell mondani, ha valaki a nem-zsidók seregeit látja... (Hányszor találkozunk mormogó zsidóval, valószínűleg ilyen talmudi «áldásokat» mond olyankor ránk, gojokra).

Valamit még az álomfejtésről is. A rabbik ebben is tündökölnek, de a talmud e részében annyi az ocsmányság, piszokság és a zsidó bujálkodás, hogy megelégszünk csak néhány álom jelentésének ismertetésével: Saláta egy hordó nyilasán: *üzleted keserű lesz.* Hordó egy datolyapálmán: *üzleted édes lesz. Egy falat bedőlni látni: határtalan javakat fogsz nyerni.* (Jellemző, a zsidó mindig, még álmában is a pusztulásból, romlásból húz – javakat.) *Olajfák: sok gyerek. Liba: bölcsesség.* Aki libával hál, az iskolafőnök lesz. Aki álmában háztetőre mászik, az méltósághoz jut. *Aki magának álmában erét vág, annak vétkei megbocsáttatnak*... No, de elég is ennyi a talmudista álomfejtőkből!

A fölemlített néhány szemelvényből is – pedig ez csak annyi, mintha egy óriási szőlőből szüreteléskor csak egy-egy szemet csippentettünk volna a tőkéről – meglátszik, hogy milyenek azok a nagyszerű erkölcsi és vallási elvek, amikhez igazodik a serdülő pajeszos zsidó suhanctól föl a borotváltképű autós hitsorsosig minden zsidó. Ezért csal, gyűlöl, láncol, árdrágít, mérgez, ront és bomlaszt olyan cinikusan a zsidó...

És még haragudni mernek a nyomorult gojimok a becsületes «zsidóhitű magyarokra?» Szörnyűség!...

Pedig ők nem tesznek mást, mint hűségesen betartják a talmudot És még üldözni merik a szűztiszta «felekezetet»... Barbárság!

Ó, mert ők jó zsidók! A talmud szerint élt, gondolkozott és cselekedett a régi zsidó, a talmud erkölcstana és babonái zuhognak a modern zsidó lelkében is.

És hát épen ez a veszedelem. *Nagy Önbolondítás volt azt hinni, hogy ez a velünk teljesen ellenkező erkölcsi felfogást valló faj valaha is jő magyar lesz.* Szinte nevetséges elgondolni is, hogy a liberális magyarok mennyire iparkodtak *vérünkből való vérnek, testünkből való testnek* feltüntetni a zsidót. Pedig ebből Ők sem kérnek... Micsoda hangos diadal volt a liberálisok szemében, mikor a zsargont beszélő zsidó elkezdett magyarul gagyogni, mikor a Kleinből Kis lett, a Rothból Rozgonyi, a Rosenduftból Rákóczi lett... Mennyi új magyar! Micsoda gyarapodás!...

No, de végre a kettős forradalom, a román megszállás alkalmával megismerhették még a «liberálisok» is ezeket az új – magyarokat.

A nyelv, név magyar lett, de az erkölcs a régi maradt

Ez az erkölcs pedig minden, csak nem evangéliumi... Az ilyen «magyar» csak pohárköszöntőben szereti a magyarságot és a hazát, de nem hajlandó értük semmit sem áldozni. Talmudista elveinél fogva valóságos átka a magyar társadalomnak, megcsúfol minden nemes törekvést, hatalmával lerombol mindent, ami ebben az országban magyar és keresztény...

Amíg talmud lesz a világon és a talmud szelleme szerint élő zsidó, addig nem lesz nyugalom és béke se nálunk, se másutt. A kifosztott, kizsarolt kisemberek, a népek millióinak keserűsége és nyomora állandó tiltakozás lesz a zsidó erkölcstelenségek ellen.

Résen legyetek, magyarok, nagy a – veszedelem!

MAGYAR, LÉGY RÉSEN!

> A halál, melytől (ti zsidók) menekülni igyekeztek, elér benneteket is és akkor elvitettek ahhoz, aki a rejtett és világos dolgot tudja és ő majd jelenti nektek, hogy mit tettetek...
>
> *Korán,* 62-ik surah.

TESTVÉREK, elérkezett az idő, mikor a sok fölhalmozódott keserűség végre komoly és nyílt elintézését parancsolja annak a kérdésnek, amitől Magyarország léte, vagy nemléte függ.

Nem tűrheti többé a magyar nemzet, hogy ebben a leszegényedett hazában továbbra is szabadon kalózkodhassék az a faj^amelynek sötét történelmi múltja csak gyűlöletet liheg, ravasz világuralomra való törekvése, mohó önzése, szemétdombra való erkölcstana pedig átkot, pusztulást, vörösrongyos nyomort hozott a keresztény Magyarországra.

Nem tűrheti a becsületes magyar munkásság sem, hogy a cinikus zsidó «elvtársak» karikát fűzzenek ezután is orrába és a zsidó érdekéje szerint rángassák, mint valami Paprika Jancsit.

Nem tűrheti a keresztény magyarság, hogy a zsidó szélhámosok és aknavetők hada a régi fesztelen nyugalommal fúrhassa alá továbbra is nemzeti létünk alaposzlopait

Nem teremhet kenyeret a televényes magyar föld azoknak a cinikus gonosztevőknek és nemzetközi iparlovagoknak, akiknek ez a haza semmi, csak portyázó terület, akiknek a mi ezeréves múltunk, a mi hitünk, a mi kereszténységünk, a mi morálunk, a mi családi szentélyeink, a mi ifjúságunk erkölcse, a mi nőink méltósága, á mi tradíciónk: mind merő babona és röhedelem, akiknek az üzlet és az élet borgőzös hejehujája minden.

El ezzel az undok, idegen patkányhaddal, mely nemzetrontó évtizedes munkája után a bolsevizmus révén végleg le akarta teperni a magyart, hogy a keresztény hullahegyek ormán, a borzalmas pusztulás mezején fölállíthassa a nemzetközi zsidóság vörös oltárát és Izrael csillagának fölragyogását ünnepelhesse mámoros aggyal a Duna-Tisza táján.

Vissza a gettóba ezzel a polipnál is veszedelmesebb fajzattal, amely mindent benyálkásított, ahova csak tapadó ujjai elértek...

Elég volt már az – üzletből!

A gettósöpredék helyett kapjon végre napsütéses magyar tanyát az a sok százezer idegenbe szakadt magyar, akik alól ez a söpredék húzta ki az utolsó dunyhát is és elkergette idegen messzeségekbe.

Elég volt már a csalásból, szemfényvesztésből, porhintésből!

Nem kérünk «e haza makulátlan magyarérzésű gyermekeiből», akik egyik öklükkel nemzeti színű mellüket döngetik, hogy nekik az ő magyarságuk drágább, értékesebb, féltettebb kincsük, mint akár egy Friedrich Istváné, a másik kezükkel pedig milliókat csúsztatnak a megszálló román ellenség feneketlen zsebébe, hogy az Istenért ki ne masírozzanak az ország fővárosából... Ez aztán az igazi vörös «hazaffyság!»

A szemérmetlen zsidóság *hazafias működéssel és kultúrmunkával dicsekszenek*... Hol az a hazafias működés? Hol az a kultúrmunka?

Talán azt nevezik «hazafias működésnek», hogy míg a mi magyar véreink a világ harcterein véreztek, addig itthon zsidó vasügynökök konzervet, lisztet, hüvelyes veteményeket, bakancsokat stb. szállítottak égbekiáltó áron a hadseregnek?... Talán a zsidó bankok fejtettek ki azt a bizonyos hazafias működést, amelyel szintén beálltak a hadiszállítók közé és olyan eredménnyel hazafiaskodtak, hogy a nyolc hadikölcsön eredménye is kevés volt arra amit már az első eredményének fedezni kellett volna?... Vagy talán a hadsereg élelmezési irodáiba beosztott zsidók működtek hazafiasan, mikor a fölhalmozott élelmicikkeknek egy kisebb részét juttatták el csak az éhező legénységhez, a nagyobb részét pedig, praktikus érzékkel a hinterlandi magánlakások éléskamráiba utaztatták vagy újra adás-vétel tárgyává tették?... Vagy talán a nemzetközi radikális-szocialista zsidóság (Kunfi, Vágó, Varga, Jászi, Szende, Szántó, Pogány, Landler, Weltner stb.) működött hazafiasan, mikor egy hülye mágnás segítségével végiggázolt a magyar becsületen, hiten, koronán és odadobta az ezeréves országot az éhes szomszédok és vörös zsidóbanditák prédájául?... Köszönjük az effajta «hazafias működéseket», de a jövőben ököllel fogadjuk.

És az a bizonyos kultúrmunka!... Hol a fészkes fülemilében szerénykedik, hogy nem látjuk?

Talán a kereskedelemben vagy az iparban?...

Az igaz, hogy a magyar kereskedelemnek zsidók a hangadói és majdnem kizárólagos haszonélvezői. De az sem hazugság, hogy a magyar kereskedőkről az a csacska hír járja a külföldön, amióta nagyobbrészt zsidók a «magyar» kereskedők: nem igen vannak szolid elveik... Utálja is kelet és nyugat egyaránt, mert a «magyar» kereskedelem nem más, mint *kíméletlen és szernérmetlen kalózkodás.* Reklám, szapora rábeszélés, vásárias szemfény-

vesztés, erőszakos rátukmálás, selejtes árú, lehetetlen ár, fogyatékos mérték, – ezekből áll az a bizonyos «magyar kereskedelem», De hogy jó üzlet (és hát ez a fő!), az már bizonyos. Azért is tódul ide az a sok galíciai üzér, láncoló, árdrágító, dugáros, mint a légy a cukorra. Azért lesz szinte villámszerűén milliomossá, paloták és bérházak tokás urává a kis zsidó grajzleros, cukorka-áius és azért marad meg legtöbbször szegény embernek a szín-magyar kereskedő... Az iparról meg legjobb hallgatni. A *magyar kisipar haldoklik,* amióta a zsidó is fölcsapott iparosnak, *mert nem a hazai ipar felvirágoztatásáért, hanem csak a haszonért* dolgozik. A zsidó tőkén létesült ipartelepek nem országos érdekeket, hanem csak a *zsidó részvényesek zsebeit nézik és töltik. Céljuk a fogyasztó és a keresztény magyar munkásság kizsarolása.* Elég bolond az állam, hogy szakszerű vizsgálat nélkül még szubvencionálja is ezeket a «magyar» ipari vállalatokat. De annál okosabbak és élelmesebbek a vállalkozók!...

De úgy látszik a tudományban, irodalomban, művészetekben és a sajtóban húzódik meg szerényen az a bizonyos kultúrmunka. Legalább a zsidók úgy mondják, mert egyik előkelőségük így enyeleg:

«Nem hiszem, hogy legyen művelt, gondolkozó ember Magyarországon, aki nem ismerné el, hogy a polgárjogot nyert magyar zsidó (!) 1867 óta a pénz és árúkereskedelem, az ipar (Igen! ezeket már ismerjük!...), *a tudomány, az irodalom és mű-vészet terén* nem tette a lehető legnagyobb szolgálatot a magyar kultúrának és nem járult igen nagymértékben ahhoz, hogy kül-földön, *kulturnépnek kezdenek bennünket tartani.* (Ugyan !...) Tudomásul kell venni, hogy Kossuth Lajos, Jókai Mór és Petőfi Sándor voltak a magyar kultúra *első követői* (Tudomásul vesszük!...), viszont az utolsó évtizedben jórészt Kiss József, König Gyula (ki ez?), Molnár Ferenc, Lengyel Menyhért és Kálmán Imre mű-veiből szerzett tudomást a világ azzal, hogy mi magyarok is vagyunk...»

«Művelt, gondolkodó» testvér, nem ájultál el, amíg ezeket az émelygős, de pökhendi, önérzetes sorokat olvastad?... Nekem megfeküdte a gyomromat.

Hogy ezeknek a Molnár-Neumann, Lengyel-Lefkovics-féle irodalmi poloskáknak a műveiből szerzett volna rólunk tudomást a világ! Ezek volnának a magyar irodalom dicsőségei!... Gár-donyi, Herczeg és a többi keresztény magyar, az semmi! Csak ők a valakik, akik *egyéni üzletté alacsonyították le a magyar nemzeti irodalmat és belehozták a sémita-szellem bujaságát, trágárságát, nemzetköziségét, miközben szinte kéjelegve irtották ki belőle a magyar felfogást és ízlést, a magyar lelket és érzelmet* Hát kíméljék meg ezentúl a magyar nemzetet a szíriai vér

disznóságaitól! Álljanak és maradjanak csak szépen a «héber kultúra» szolgálatában és szolgálják jó egészséggel reklámos tehetségükkel a gettó talmudista erkölcseit. Fejlesszék a maguk kultúráját! De a magyar kultúrának hagyjanak békét! Hisszük, hogy náluk nélkül is tudja a világ, hogy «mi magyarok is vagyunk».

Ami pedig a tudományt és a művészetet illeti, melyik tudományi vagy művészeti ágat vitték előbbre a magyar nemzeti kultúra dicsőségére?... Hogy a zsidó kultúrának és a nemzetközi kótyagos eszméknek tettek szolgálatokat a zsidó «tudósok» és a zsidó «mesterek», – elhisszük. De a magyarnak?... A Pikler Gyulák, Jászai-Jakobovics zsidó áltudósok, a Reinitz, Zerkovicz-féle zsidó zenebölények, a Berényi és társai-féle zsidó piktorok nem büszkeségei, de örök szégyenei a magyar nemzeti kultúrának.

Aztán a sajtó ! . . . Amíg komoly, egyeneslelkű, hazát szerető, elvekért küzdő magyar hírlapírók írták a magyar újságokat, a nagyközönség fogékony volt az ideális eszmék iránt és úgy a családi, mint nyilvános élete megtartotta azokat a sajátságokat, amelyeknek tisztesség és becsület a neve. De amióta a *Népszava,* a *Világ,* a *Pesti Napló, Az Újság, Pesti Hírlap, Pester Lloyd, A Nap, Az Est, Friss Újság, 8 Órai Újság, Kis Újság, Érdekes Újság, Képes Újság, A Hét, Tolnai Világlapja, Nyugat, Huszadik Század* stb. fürge és szemfüles zsidó toll forgatói képviselik a magyar közvéleményt, azóta a korrupció, erkölcsi züllés, pénzkergetés, nagyzási hóbort, fényűzési szenvedély, elégedetlenség, hazafiatlanság, erkölcstelenség ütöttek tanyát a zsidóméreggel telített lelkekben. Hogy a társalgási nyelv zsargonszerű szavakkal hemzsegő keverék lett, hogy a fiatal leányok pornografikus könyveket és lapokat forgatnak szemérmetlenül, hogy a családanyák többet piperézik magukat, mint amennyit gyermekeikkel és családjukkal törődnek, azt mind annak a zsidó sajtónak köszönhetjük, amelyik olyan nagyon büszke a magyar «kultúrának és civilizációnak» tett szolgálataira. Ez a sajtó nem csinált mást, minthogy üzletté alacsonyította le az újságírást is. Főcélja: a tájékozatlan közönség kizsákmányolása, az ősi magyar hagyományok eltaposása, a vallási és erkölcsi élet kigúnyolása, a magyar gondolat ledurungolása, a magyarság megrontása, hogy a magyar kultúra romjain fölépíthessék a zsidó kultúrát és boldogan elmondhassák: végre egyedül!...

Hanem hát teszünk róla, hogy ez meg ne történhessék. Lefésüljük magunkról ezeket a veszedelmes tintakukacokat. Ne is nyíljék magyar porta számukra, ahova ronda, mérges, nemzetrontó írásaik bejuthassanak ! . . . Pusztuljon a zsidó irodalom és a zsidó újság a magyar családok otthonából, még akkor is, ha a «nemzeti és magyar» csatakiáltással kínálják. *Becsülje meg végre*

a keresztény magyarság saját vérét, íróit és hírlapíróit! Elegen vannak, hála Isten! Nem szorultunk rá, hogy zsidók terjesszék nálunk a «magyar kultúrát».

Vidéki és városi magyar testvérek, föl a nemes harcra! Most dől el, hogy tud-e, akar-e ez a nemzet magyar és keresztény lenni... *Lökjetek ki mindent az utcára, ami a rothadt zsidó szellem termeké!*

Legyünk végre egyek az akaratban, legyünk végre magyarok és keresztények! Építsük föl az új zsidómentes Magyarországot! Állítsunk oltárt a nemzeti gondolatnak és akaratnak!

Acélos akarattal, erős nemzeti öntudattal, férfias, kitartó munkával kell végre minden becsületes magyarnak fölvenni a harcot az arcátlan zsidó hatalmi túltengéssel szemben, még akkor is, ha «felekezeti gyűlölködést» sivítanak felénk a szíriai sakálok.

Nem gyűlöletet hirdetünk, hanem kemény védelmet magunk, jövőnk, boldogulásunk és ezeréves hazánk érdekében!

Védekezni akarunk, de nem pogrommal, hanem országos törvényekkel l

A zsidóság söpredék része pusztuljon innen!

És elpusztul, ha a magyar ember megbecsüli a magyar pereskedőt, a magyar iparost, a magyar szellemi és fizikai munkást, a magyar törvényhozás pedig becsületes komolysággal, komoly intézkedéssel elsöpri az útból a zsidó élhetetlenséget.

Törvénybe kell iktatni, hogy:

a zsidó iparos, zsidó gyáros csak zsidó munkásokkal dolgoztathasson.

A zsidó cselédje (háztartási és egyéb alkalmazottja) *csak zsidó lehessen.*

Az utolsó évtizedekben bevándorolt zsidókat haladéktalanul ki kell toloncolni.

A zsidót ki kell zárni minden állami szolgálatból. Állami hivatalokban vezető állást pedig egyáltalán ne viselhessen zsidó.

Zsidó tanító vagy tanár ne taníthasson magyar elemi, közép- és felsőiskolákban. A magyar közép- és felsőiskolákba vagy egyáltalán ne, vagy csak számarányuknak megfelelően vétessenek föl zsidó tanulók. Külön zsidó nép-, polgári- és középiskolákat kell létesíteni.

Nyomban le kell foglalni a zsidó üzérek, árdrágítók, hadiszállítók hadimillióit és egyéb uzsorapénzből szerzett ingó és ingatlan vagyonukat.

Ki kell mondani, hogy *zsidó ne lehessen munkásvezér, ne intézhessen munkásszervezési ügyeket*

A zsidókat minden, a magyar sajtóval összefüggő tevékenységekből ki kell zárni. A zsidó politikai és szépirodalmi lapokra feltűnő helyen rá kell nyomatni, hogy azok zsidó lapok.

Zsidó ne vásárolhasson ingatlant, ne lehessen bérlő, ne kaphasson árusítási engedélyt és igazolványt.

Az ipartörvényt, a büntető törvénykönyvet át kell alaposan revideálni. Az uzsorára, árdrágító üzérkedésekre, lánckereskedelemre a legkíméletlenebb büntetéseket kell kiszabni.

Az államellenes és nemzetközi eszméket hirdető lapokat, egyesületeket azonnal beszüntetni.

Testvérek, ütött a tizenkettedik óra. Legyetek résen! Tőletek függ, hogy megtartsátok vagy elveszítsétek az ezeréves országot!

Előre, magyarok, elszántan, megalkuvás nélkül!

Előre, magyar!Légy résen!

TARTALOM.